

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΥΠΟΘΕΣΗ   **È È**   **κατά ΕΛΛΑΔΑΣ**

(Προσφυγή αριθ. 46312/09)

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

10 Μαΐου 2011

Η παρούσα απόφαση είναι οριστική. Μπορεί να υποστεί τυπικές διορθώσεις.

Μεταφραστική Υπηρεσία Υπουργείου Εξωτερικών, Αθήνα
SERVICE DES TRADUCTIONS DU MINISTÈRE DES AFFAIRES ÉTRANGÈRES
DE LA RÉPUBLIQUE HELLENIQUE, ATHÈNES
HELLENIC REPUBLIC, MINISTRY OF FOREIGN AFFAIRS, TRANSLATION
SERVICE, ATHENS

Στην υπόθεση È È κατά Ελλάδας,

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (πρώτο τμήμα), συνεδριάζοντας σε Επιτροπή αποτελούμενη από τους:

Anatoly Kovler, *πρόεδρος,*

Χρήστο Ροζάκη,

Γεώργιο Νικολάου, *δικαστές,*

και τον André Wampach, *αναπληρωτή γραμματέα τμήματος.*

Αφού διασκέφθηκε σε συμβούλιο στις 12 Απριλίου 2011,

Εκδίδει την πιο κάτω απόφαση, η οποία ελήφθη την ημερομηνία αυτή:

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση έχει εισαχθεί με μία προσφυγή (αριθ. 46312/09) στρεφόμενη κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας από έναν υπήκοο του Κράτους αυτού, τον κύριο È È («ο προσφεύγων»), ο οποίος προσέφυγε ενώπιον του Δικαστηρίου στις 30 Ιουλίου 2009 δυνάμει του άρθρου 34 της Σύμβασης για την προστασία των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση»).

2. Ο προσφεύγων εκπροσωπείται από τους κυρίους Ν. Φραγκάκη και Σ. Γκανάτσιο, δικηγόρους του συλλόγου Αθηνών. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπείται από τους απεσταλμένους του αντιπροσώπου της, κυρία Γ. Παπαδάκη, πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, και κυρία Ζ. Χατζηπαύλου, δικαστική αντιπρόσωπο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

3. Στις 4 Μαΐου 2010, η πρόεδρος του πρώτου τμήματος αποφάσισε να κοινοποιήσει την προσφυγή στην Κυβέρνηση. Κατ'εφαρμογή του Πρωτοκόλλου αριθ.14, η προσφυγή ανατέθηκε σε μία Επιτροπή.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

ΟΙ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΗΣ

4. Ο προσφεύγων έχει γεννηθεί το 1932 και κατοικεί στο Κεραμίδιο (νομός Μαγνησίας).

5. Το 1962, η λίμνη που καταλάμβανε την πεδιάδα της Κάρλας στη Θεσσαλία αποξηράνθηκε μέσα στα πλαίσια ενός μεγάλου έργου επέκτασης των γεωργικών γαιών. Μεταξύ των ζωνών γης που δημιουργήθηκαν κατόπιν της αποξήρανσης της λίμνης, μία έκταση 40.000.000 τ.μ. εκμισθώθηκε με νομαρχιακές αποφάσεις για κάθε έτος καλλιέργειας σε 2.200 ακτήμονες καλλιεργητές, μεταξύ των οποίων ο προσφεύγων. Το 1998, προκειμένου να αντιμετωπισθεί η έλλειψη νερού στην πεδιάδα, το Κράτος αποφάσισε την αποκατάσταση της λίμνης Κάρλα. Το 2000, δημιουργήθηκε εκ νέου η λίμνη, γεγονός που οδήγησε στη μείωση των καλλιεργούμενων εκτάσεων. Στον προσφεύγοντα, ο οποίος αποβλήθηκε από τις γαίες που του είχαν παραχωρηθεί το 1962, δόθηκαν άλλες γαίες ίδιας επιφάνειας.

6. Στις 22 Μαΐου 2001, ο προσφεύγων κατέθεσε ενώπιον του Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών αγωγή αποζημίωσης κατά του Δημοσίου. Αξίωνε το ποσό των 146.476 ευρώ για τη ζημία που υπέστη, καταγγέλλοντας ιδίως την παράλειψη του Δημοσίου να του μεταβιβάσει μέσω νομοθετικής οδού την κυριότητα επί των γαιών που αποξηράνθηκαν. Στηριζόταν ως προς τούτο στο άρθρο 2 § 2 του νόμου αριθ. 1341/1983 – το οποίο προέβλεπε ότι προεδρικό διάταγμα θα όριζε την έννοια του ακτήμονα καλλιεργητή, τις προϋποθέσεις, τη μορφή και τον τρόπο με τον οποίο οι αποξηρανθείσες γαίες θα παραχωρούνταν και καλλιεργούνταν – και παραπονείτο ότι το εν λόγω προεδρικό διάταγμα δεν είχε ακόμα ψηφισθεί.

7. Στις 31 Ιανουαρίου 2005, το δικαστήριο απέρριψε την αγωγή (απόφαση αριθ. 630/2005). Η απόφαση αυτή κοινοποιήθηκε στους

διαδίκους στις 30 Αυγούστου 2005. Την ίδια ημέρα, ο προσφεύγων άσκησε έφεση.

8. Στις 26 Σεπτεμβρίου 2006, το Διοικητικό Εφετείο Αθηνών επικύρωσε την προσβληθείσα απόφαση (απόφαση αριθ. 2935/2006). Η απόφαση αυτή κοινοποιήθηκε στους διαδίκους στις 29 Νοεμβρίου 2006.

9. Στις 19 Ιανουαρίου 2007, ο προσφεύγων άσκησε αίτηση αναίρεσης. Επικαλέσθηκε παραβίαση του άρθρου 1 του Πρωτοκόλλου αριθ.1, καθώς και της αρχής της ισότητας, παραπονούμενος ιδίως για την παράλειψη του Δημοσίου να του μεταβιβάσει μέσω νομοθετικής οδού την κυριότητα επί των γαιών που αποξηράνθηκαν. Παραπονείται επιπλέον ότι είχε αποβληθεί από τις γαίες του χωρίς αποζημίωση, ενώ οι ακτήμονες που εθίγησαν από την κατασκευή του φράγματος του Σμοκόβου και τον υδροηλεκτρικό σταθμό της Μεσοχώρας είχαν λάβει επίδομα κοινωνικής αποκατάστασης, όταν απαλλοτριώθηκαν οι γαίες που καλλιεργούσαν.

10. Στις 6 Οκτωβρίου 2008, το Συμβούλιο της Επικρατείας απέρριψε την αίτηση, κρίνοντας ότι ο προσφεύγων δεν είχε υποστεί καμία ζημία. Ειδικότερα, έκρινε ότι ο προσφεύγων δεν είχε κανένα δικαίωμα να καταστεί κύριος των γαιών που καλλιεργούσε και ότι το Δημόσιο δεν ήταν αρμόδιο να νομοθετήσει προς την κατεύθυνση που εκείνος επιθυμούσε. Το Συμβούλιο της Επικρατείας έκρινε επιπλέον ότι οι διαθέσιμες γαίες κατόπιν της αποκατάστασης της λίμνης είχαν διανεμηθεί στους ακτήμονες υπό τους ίδιους όρους με εκείνους που είχαν εφαρμοστεί κατά την αποξήρανση της λίμνης και ότι ο προσφεύγων δεν είχε βεβαιώσει ότι οι νέες γαίες που του δόθηκαν ήταν μικρότερης επιφάνειας ή λιγότερο εύφορες από τις προηγούμενες. Τέλος, σημείωσε ότι στις άλλες περιπτώσεις που επικαλείτο ο προσφεύγων, είχε υπάρξει απαλλοτρίωση των γαιών που καλλιεργούσαν οι ακτήμονες, κάτι που δε συνέβη στην προκειμένη περίπτωση (απόφαση αριθ. 2705/2008). Η απόφαση αυτή καθαρογράφηκε και θεωρήθηκε στις 24 Φεβρουαρίου 2009.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΟ

Ι. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 § 1
ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΗ ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΗΣ
ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΣ

11. Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η διάρκεια της διαδικασίας παραγνώρισε την αρχή της «λογικής προθεσμίας» όπως αυτή προβλέπεται στο άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης, το οποίο έχει ως εξής:

«Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή (...) εντός λογικής προθεσμίας υπό (...) δικαστηρίου (...), το οποίον θα αποφασίση (...)επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεών του αστικής φύσεως (...)»

12. Η Κυβέρνηση αντικρούει αυτή τη θέση.

13. Η περίοδος που πρέπει να ληφθεί υπόψη άρχισε στις 22 Μαΐου 2001, με την άσκηση της αγωγής ενώπιον του Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών, και περατώθηκε στις 24 Φεβρουαρίου 2009, με την καθαρογραφή της απόφασης αριθ. 2705/2008 του Συμβουλίου της Επικρατείας. Διήρκεσε επομένως επτά έτη και εννέα μήνες περίπου για τρεις βαθμούς δικαιοδοσίας, εκ των οποίων τέσσερα έτη και πάνω από τρεις μήνες ενώπιον του Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών

Α. Επί του παραδεκτού

14. Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η αιτίαση αυτή δεν είναι προδήλως αβάσιμη με την έννοια του άρθρου 35 § 3 της Σύμβασης. Σημειώνει επιπλέον ότι αυτή δεν προσκρούει σε κανέναν άλλο λόγο απαραδέκτου. Πρέπει επομένως να κηρυχθεί παραδεκτή.

B. Επί της ουσίας

15. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ο εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας μιας διαδικασίας εκτιμάται σύμφωνα με τις συνθήκες της υπόθεσης και λαμβανομένων υπόψη των κριτηρίων που έχουν καθιερωθεί από την νομολογία του, και ειδικότερα της πολυπλοκότητας της υπόθεσης, της συμπεριφοράς των προσφευγόντων και εκείνης των αρμοδίων αρχών, καθώς και του αντικειμένου της διαφοράς για τους ενδιαφερόμενους (βλέπε, μεταξύ πολλών άλλων, *Frydlender κατά Γαλλίας* [GC], αριθ. 30979/96, § 43, CEDH 2000-VII).

16. Το Δικαστήριο έχει χειριστεί πολλές φορές υποθέσεις που εγείρουν ζητήματα παρόμοια με εκείνα της προκείμενης υπόθεσης και έχει διαπιστώσει την παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης (βλέπε την πιο πάνω απόφαση *Frydlender*).

17. Αφού εξέτασε όλα τα στοιχεία που του υποβλήθηκαν, το Δικαστήριο θεωρεί ότι η Κυβέρνηση δεν εξέθεσε κανένα γεγονός ή επιχείρημα που να μπορεί να οδηγήσει σε διαφορετικό συμπέρασμα στην παρούσα περίπτωση, ιδίως σε ό,τι αφορά τη διάρκεια της διαδικασίας σε πρώτο βαθμό. Λαμβανομένης υπόψη της νομολογίας του επί του ζητήματος αυτού, το Δικαστήριο εκτιμά ότι, εν προκειμένω, η διάρκεια της επίδικης διαδικασίας είναι υπερβολική και δεν ανταποκρίνεται στην απαίτηση της «λογικής προθεσμίας».

Συνεπώς, υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1.

**II. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 13
ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ**

18. Ο προσφεύγων παραπονείται ομοίως για το γεγονός ότι στην Ελλάδα δεν υπάρχει κανένα δικαστήριο στο οποίο να μπορεί κάποιος να

απευθυνθεί για να παραπονεθεί για την υπερβολική διάρκεια της διαδικασίας. Επικαλείται το άρθρο 13 της Σύμβασης.

19. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι η αιτίαση αυτή συνδέεται με την πιο πάνω εξετασθείσα και πρέπει επομένως να κηρυχθεί και αυτή παραδεκτή.

20. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι το άρθρο 13 εγγυάται μία πραγματική προσφυγή ενώπιον εθνικού δικαστηρίου που να επιτρέπει την προσφυγή κατά της παραβίασης της υποχρέωσης, η οποία επιβάλλεται από το άρθρο 6 § 1, να εκδικάζονται οι υποθέσεις μέσα σε λογική προθεσμία (βλέπε *Kudla κατά Πολωνίας* [GC], no. 30210/96, § 156, CEDH 2000-XI).

21. Επιπλέον, το Δικαστήριο είχε ήδη την ευκαιρία να διαπιστώσει ότι η ελληνική έννομη τάξη δεν προσφέρει στους ενδιαφερόμενους μία πραγματική προσφυγή με την έννοια του άρθρου 13 της Σύμβασης που να τους επιτρέπει να προβάλουν τις αιτιάσεις τους κατά της διάρκειας μιας διαδικασίας (*Κόντη-Αρβανίτη κατά Ελλάδας*, no. 53401/99, §§ 29-30, 10 Απριλίου 2003, *Τσουκαλάς κατά Ελλάδας*, no. 12286/08, §§ 37-43, 22 Ιουλίου 2010). Το Δικαστήριο δεν διακρίνει εν προκειμένω κανένα λόγο για να απομακρυνθεί από τη νομολογία αυτή.

22. Ως εκ τούτου, το Δικαστήριο εκτιμά ότι εν προκειμένω υπήρξε παραβίαση του άρθρου 13 της Σύμβασης λόγω της απουσίας στο εθνικό δίκαιο μιας προσφυγής που θα επέτρεπε στον προσφεύγοντα να επιτύχει την κύρωση του δικαιώματός του να δικαστεί η υπόθεσή του μέσα σε λογική προθεσμία, με την έννοια του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης.

III. ΕΠΙ ΤΩΝ ΛΟΙΠΩΝ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΩΝ ΠΑΡΑΒΙΑΣΕΩΝ

23. Επικαλούμενος το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης, τόσο μεμονωμένα όσο και σε συνδυασμό με το άρθρο 14, ο προσφεύγων παραπονείται για τον δίκαιο χαρακτήρα της διαδικασίας. Εκτιμά ότι τα επιληφθέντα δικαστήρια υπέπεσαν σε σφάλμα στις αποφάσεις τους και ότι ευνόησαν την αντίδικη

πλευρά, ήτοι το Δημόσιο. Επικαλούμενος επιπλέον το άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου αριθ.1, ο προσφεύγων παραπονείται τέλος για προσβολή του δικαιώματός του για σεβασμό της περιουσίας του.

24. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι σύμφωνα με το άρθρο 19 της Σύμβασης, αποστολή του είναι να διασφαλίζει την τήρηση των δεσμεύσεων που απορρέουν από τη Σύμβαση για τα συμβαλλόμενα μέρη. Ειδικότερα, δεν είναι αρμόδιο να εξετάσει τα πραγματικά ή νομικά σφάλματα που φέρονται να έχουν διαπραχθεί από ένα εθνικό δικαστήριο, εκτός αν και στο μέτρο που θα μπορούσαν να προσβάλουν τα δικαιώματα και τις ελευθερίες που προστατεύονται από την Σύμβαση (βλέπε, ιδίως, *Garcia Ruiz κατά Ισπανίας* [GC], αριθ. 30544/96, § 28, CEDH 1999-I).

25. Εν προκειμένω, τίποτα δεν οδηγεί στο συλλογισμό ότι η διαδικασία, στη διάρκεια της οποίας ο προσφεύγων μπόρεσε να εκθέσει όλα τα επιχειρήματά του, δεν ήταν δίκαιη. Το Δικαστήριο δε διακρίνει πράγματι καμία ένδειξη ικανή να αποδείξει ότι η διαδικασία είχε αυθαίρετο χαρακτήρα ή ενείχε διάκριση.

26. Επιπλέον, το Δικαστήριο σημειώνει ότι οι αξιώσεις του προσφεύγοντος στηρίζονται σε μία απλή εικασία. Στον προσφεύγοντα, στον οποίο εκμισθώθηκαν γαίες με νομαρχιακές αποφάσεις για κάθε έτος καλλιέργειας κατόπιν της αποξήρανσης της λίμνης Κάρλα το 1962, χορηγήθηκαν, μέσω εκμίσθωσης, νέες γαίες ίδιας επιφάνειας. Ζητώντας αποζημίωση, ο προσφεύγων βρισκόταν στη θέση του απλού αιτούντα και οι αξιώσεις του δεν είχαν αναγνωρισθεί από δικαστική απόφαση έχουσα ισχύ δεδικασμένου, προϋπόθεση η οποία καθιστά μία απαίτηση βεβαία και απαιτητή και, συνεπώς, προστατευόμενη από το άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου αριθ. 1 (βλέπε *Ελληνικά Διωλιστήρια Στραν και Στρατής Ανδρεάδης κατά Ελλάδας*, 9 Δεκεμβρίου 1994, série A, no. 301-B).

27. Έπεται ότι αυτό το τμήμα της προσφυγής είναι προδήλως αβάσιμο και πρέπει να απορριφθεί κατ'εφαρμογή του άρθρου 35 §§ 3 και 4 της Σύμβασης.

IV. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

28. Σύμφωνα με το άρθρο 41 της Σύμβασης,

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της και εάν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλομένου Μέρους επιτρέπει την ατελή μόνον επανόρθωση των συνεπειών της παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο επιδικάζει στον ζημιωθέντα διάδικο, εφόσον συντρέχει λόγος, μία δίκαιη ικανοποίηση.»

A. Ζημία

29. Ο προσφεύγων αξιώνει 293.024,13 ευρώ για υλική ζημία. Το ποσό αυτό αντιστοιχεί στο συνολικό ύψος των απαιτήσεών του, προσαυξημένο με τόκους. Αξιώνει επιπλέον 10.000 ευρώ για ηθική βλάβη, υποστηρίζοντας ότι για μεγάλο διάστημα, αισθανόταν απελπισμένος, απογοητευμένος και σε μία κατάσταση ανασφάλειας προκληθείσα από τη συμπεριφορά των αρχών.

30. Η Κυβέρνηση καλεί το Δικαστήριο να απορρίψει το αίτημα για υλική ζημία. Υποστηρίζει επιπλέον ότι το αίτημα για ηθική βλάβη συνδέεται με την ουσία της υπόθεσης και όχι με τη διάρκεια της διαδικασίας και την απουσία αποτελεσματικού εθνικού ενδίκου μέσου ως προς τούτο.

31. Το Δικαστήριο δε διαπιστώνει αιτιώδη συνάφεια μεταξύ της διαπιστωθείσας παραβίασης και της επικαλούμενης υλικής ζημίας και απορρίπτει το αίτημα αυτό. Απεναντίας, εκτιμά ότι από τις παρατηρήσεις του προσφεύγοντος προκύπτει ξεκάθαρα ότι το αίτημα αυτού για ηθική βλάβη συνδέεται με την υπερβολική διάρκεια της επίδικης διαδικασίας.

Συνεπώς, το Δικαστήριο κρίνει ότι συντρέχει λόγος να επιδικάσει στον προσφεύγοντα 3.000 ευρώ για ηθική βλάβη, πλέον οποιουδήποτε ποσού μπορεί να οφείλεται ως φόρος.

Β. Έξοδα και δικαστική δαπάνη

32. Ο προσφεύγων αξιώνει ομοίως 4.920 ευρώ για τα έξοδα και τη δικαστική δαπάνη στα οποία υποβλήθηκε ενώπιον του Δικαστηρίου.

33. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι το αιτούμενο ποσό δεν είναι αιτιολογημένο και καλεί το Δικαστήριο να απορρίψει το αίτημα αυτό.

34. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι η επιδίκαση εξόδων και δικαστικής δαπάνης στη βάση του άρθρου 41 προϋποθέτει την απόδειξη της πραγματικότητας, της αναγκαιότητάς τους και, επιπλέον, του εύλογου χαρακτήρα του ύψους τους (*Ιατρίδης κατά Ελλάδας* (δίκαιη ικανοποίηση) [GC], no. 31107/96, § 54, CEDH 2000-XI). Το Δικαστήριο επισημαίνει ότι ο προσφεύγων δεν προσκομίζει κανένα τιμολόγιο, αλλά μόνο ένα λεπτομερές σημείωμα εξόδων, δακτυλογραφημένο και μη υπογεγραμμένο, στο οποίο φαίνεται το αιτούμενο ποσό. Λαμβανομένης υπόψη της απουσίας οποιουδήποτε δικαιολογητικού από την πλευρά του προσφεύγοντος και της νομολογίας του επί του ζητήματος, το Δικαστήριο απορρίπτει το αίτημα για έξοδα και δικαστική δαπάνη.

Γ. Τόκοι υπερημερίας

35. Το Δικαστήριο κρίνει προσήκον να βασίσει το επιτόκιο των τόκων υπερημερίας στο επιτόκιο δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΑ,

1. *Κηρύσσει* την προσφυγή παραδεκτή ως προς τις αιτιάσεις τις ελκόμενες από την υπερβολική διάρκεια της διαδικασίας και την απουσία αποτελεσματικού εθνικού ενδίκου μέσου ως προς τούτο και απαράδεκτη κατά τα λοιπά.

2. *Αποφαίνεται* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης.

3. *Αποφαίνεται* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 13 της Σύμβασης.

4. *Αποφαίνεται*

α) ότι το εναγόμενο Κράτος οφείλει να καταβάλει στον προσφεύγοντα, εντός τριών μηνών, 3.000 (τρεις χιλιάδες) ευρώ για ηθική βλάβη, πλέον οποιουδήποτε ποσού μπορεί να οφείλεται ως φόρος,

β) ότι, από τη λήξη της προθεσμίας αυτής και μέχρι την καταβολή, το ποσό αυτό θα προσαυξηθεί με τόκους υπολογιζόμενους με επιτόκιο ίσο με το επιτόκιο δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, το οποίο θα ισχύει κατά την εν λόγω περίοδο, προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

5. *Απορρίπτει* το αίτημα δίκαιης ικανοποίησης κατά τα λοιπά.

Συντάχθηκε στη γαλλική γλώσσα και στη συνέχεια κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 10 Μαΐου 2011, κατ'εφαρμογή του άρθρου 77 §§ 2 και 3 του κανονισμού.

(υπογραφή)

André Wampach

Αναπληρωτής Γραμματέας

(υπογραφή)

Anatoly Kovler

Πρόεδρος

Ακριβής μετάφραση του συνημμένου

εγγράφου από τα γαλλικά.

Αθήνα, 24 Μαΐου 2011.

Ο μεταφραστής

Αλέξανδρος Πετροντσόπουλος